

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2015 m. rugsėjo 2 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — Direktyva 94/19/EB — I priedo 7 punktas — Indėlių garantijų sistema — Indėlių garantijų sistemos netaikymas tam tikriems indėlininkams — Netaikymas „vadovui““

Byloje C-127/14

dėl *Augstākā Tiesa* (Latvija) 2014 m. kovo 12 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2014 m. kovo 18 d., pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Andrejs Surmačs

prieš

Finanšu un kapitāla tirgus komisija

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija),

kuri sudaro kolegijos pirmininkė R. Silva de Lapuerta, teisėjai J.-C. Bonichot, A. Arabadžiev, J. L. da Cruz Vilaça (pranešėjas) ir C. Lycourgos,

generalinis advokatas P. Mengozzi,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

- A. Surmačs, kuris atstovauja pats sau,
- Latvijos vyriausybės, atstovaujamos I. Kalniņš ir L. Skolmeistare,
- Europos Komisijos, atstovaujamos A. Sauka ir K.-P. Wojcik,

susipažinęs su 2015 m. kovo 17 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

* Proceso kalba: latvių.

Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 1994 m. gegužės 30 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 94/19/EB dėl indėlių garantijų sistemų (OL L 135, p. 5; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 6 sk., 2 t., p. 252), iš dalies pakeistos 2009 m. kovo 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/14/EB (OL L 68, p. 3, toliau – Direktyva 94/19), I priedo 7 punkto išaiškinimo.
- 2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant A. Surmačs ir *Finanšu un kapitāla tirgus komisija* (Finansų ir kapitalo rinkos komisija, toliau – FKTK) ginčą dėl pastarosios atsisakymo pripažinti A. Surmačs indėlininku, turinčiu teisę į Direktyvoje 94/19 numatytas garantijas.

Teisinis pagrindas

Sajungos teisė

- 3 Direktyva 94/19 buvo panaikinta 2014 m. balandžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2014/49/ES dėl indėlių garantijų sistemų (OL L 173, p. 149). Direktyva 94/19 panaikinta nuo 2015 m. liepos 4 d., todėl ji taikoma pagrindinėje byloje.
- 4 Direktyvos 94/19 pirmoje, šešioliktoje ir aštuonioliktoje konstatuojamosiose dalyse buvo nustatyta:

„kadangi pagal Sutartyje numatytus tikslus harmoninga kredito įstaigų veiklos plėtra visoje Bendrijoje turėtų būti skatinama šalinant visus įsisteigimo teisės ir laisvės teikti paslaugas apribojimus kartu stiprinant bankų sistemos stabilumą ir indėlininkų apsaugą;

<...>

kadangi, viena vertus, norint apsaugoti vartotojus ir išlaikyti finansų sistemos stabilumą, šioje direktyvoje numatytas minimalus garantijos lygis turi būti toks, kad neliktų pernelyg daug neapsaugotų indėlių; kadangi, kita vertus, nederėtų visoje Bendrijoje taikyti tokį apsaugos lygį, kuris tam tikrais atvejais galėtų paskatinti nesaugų kredito įstaigų valdymą; kadangi turi būti atsižvelgiama į finansavimo sistemų išlaidas; kadangi būtų racionalu nustatyti suderintą minimalią 20 000 [eurų] garantuojamą sumą; kadangi siekiant, kad sistemos galėtų pasiekti šį lygį, gali prireikti tam tikrų pereinamojo laikotarpio priemonių;

<...>

kadangi valstybė narė turi turėti galimybę tam tikroms konkrečiai nurodytoms indėlių ar indėlininkų kategorijoms netaikyti indėlių garantijų sistemose numatytų garantijų, jeigu, valstybės narės nuomone, jų nereikia specialiai apsaugoti;

<...>“

- 5 Pagal Direktyvos 94/19 3 straipsnio 1 dalies pirmą pastraipą:

„Kiekviena valstybė narė užtikrina, kad jos teritorijoje būtų įdiegta ir oficialiai pripažinta viena ar kelios indėlių garantijų sistemos. <...>“

- 6 Šios direktyvos 7 straipsnio 1 ir 2 dalyse buvo nustatyta:

„1. Valstybės narės užtikrina, kad tais atvejais, kai indėliai negrąžinami, kiekvienam indėlininkui už visus jam priklausančius indėlius būtų kompensuojama mažiausiai 50 000 EUR.

<...>

2. Valstybės narės gali numatyti, kad tam tikriems indėlininkams ar indėliams garantijos būtų netaikomos arba jiems būtų numatytos mažesnės garantijos. Šios išimtys išvardytos šios direktyvos I priede.“

- 7 Direktyvos I priede buvo išvardytos jos 7 straipsnio 2 dalyje nurodytos išimtys. Kaip indėliai, kuriems gali būti netaikomos garantijos, šio priedo 7 punkte, be kitų, buvo nurodyti „[k]redito įstaigų direktorių, vadovų, asmeniškai atsakingų narių, asmenų, kuriems priklauso mažiausiai 5 % kredito įstaigos kapitalo, asmenų, atsakingų už įstatymuose numatyto kredito įstaigos apskaitos dokumentų audito atlikimą, bei asmenų, turinčių panašų statusą kitose tai pačiai grupei priklausančiose bendrovėse,“ indėliai.
- 8 Direktyvos 94/19 I priedo 8 punkte buvo nustatyta, kad garantijos gali būti netaikomos „[a]rtimų giminaičių ir trečiųjų šalių, veikiančių šio priedo 7 punkte nurodytų indėlininkų vardu, indėlia[ms]“.

Latvijos teisė

- 9 Direktyva 94/19 į Latvijos teisę perkelta Indėlių garantijų įstatymu (*Noguldījumu garantiju likums*). Indėlių garantijų fondas sudarytas iš įstatymo 7 straipsnyje išvardytų subjektų įnašų. Pagal minėto įstatymo 1 straipsnio 7 dalį šį garantijų fondą valdo FKTK.
- 10 Šio įstatymo 17 straipsnio 4 dalyje nustatyta, kad minėtas fondas neprivalo užtikrinti kompensacijų mokėjimo už „indėlius, kurie priklauso kredito įstaigos stambiesiems akcininkams, stebėtojų tarybos ar valdybos nariams ar pirmininkui, vidaus audito tarnybos direktoriui, bendrovės auditoriui ir kitiems kredito įstaigos darbuotojams, vykdančioms jos veiklos planavimo, valdymo ir kontrolės funkcijas ir už jas atsakantiems“.

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

- 11 2011 m. lapkričio 21 d. FKTK priėmė Sprendimą Nr. 278 dėl bendrovės *Latvijas Krājbanka* (toliau – bankas) finansinių paslaugų teikimo veiklos sustabdymo. Tuo metu A. Surmačs banke ėjo pirmininko pavaduotojo tarptautinės ir finansų teisės klausimais pareigas. Iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad A. Surmačs buvo tiesiogiai pavaldus valdybos pirmininkui ir pats buvo šio valdymo organo narys prieš tapdamas pirmininko pavaduotoju (ėjo šias pareigas tuo metu, kai buvo priimtas FKTK sprendimas).
- 12 2012 m. sausio 5 d. sprendimu FKTK konstatavo, kad dėl banke einamų pareigų A. Surmačs negali būti laikomas indėlininku, kuriam taikytinos Indėlių garantijų įstatyme nustatytos garantijos. Šis sprendimas buvo pagrįstas minėto įstatymo 17 straipsnio 4 dalimi, kurioje nustatyta, kad šios garantijos negali būti taikomos kredito įstaigos darbuotojui, atsakingam už šios įstaigos veiklos planavimą, valdymą ir kontrolę.
- 13 A. Surmačs pateikė *Administratīvā apgabaltiesa* (Apygardos administracinis teismas) skundą, kuriuo ginčijo šio FKTK sprendimo pagrįstumą, argumentuodamas tuo, kad jo banke eitos pareigos iš tiesų tebuvo „garbės pareigos“ be sprendžiamojo balso teisės; teismas 2013 m. balandžio 24 d. sprendimu šį skundą atmetė.
- 14 A. Surmačs pateikė kasacinį skundą dėl *Administratīvās apgabaltiesa* sprendimo prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui; jis iš esmės teigė, kad, konkrečiai įvertinus pirmininko pavaduotojo pareigybei priskirtinas pareigas, teises ir atsakomybę, būtų buvę nustatyta, kad jis neturėjo

įgaliojimų nei priimti privalomojo pobūdžio sprendimų, nei daryti įtakos banko veiklai. Be to, A. Surmačs teigimu, *Administratīvās apgabaltiesa* Indėlių garantijų įstatymą taikė neatsižvelgdamas į Direktyvos 94/19 7 straipsnio 2 dalį ir I priedo 7 punktą.

15 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teisme FKTK tvirtino, kad A. Surmačs pareigoms, kurias jis ėjo banke tuo metu, kai buvo priimtas šio sprendimo 11 punkte minėtas sprendimas, taikytina Indėlių garantijų įstatymo 17 straipsnio 4 dalyje nustatyta išimtis ir jis turi būti laikomas „vadovu“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 94/19 I priedo 7 punktą. Be to, FKTK teigimu, sprendžiant dėl garantijų netaikymo reikia atsižvelgti ne tik į formaliai A. Surmačs turėtus įgaliojimus, bet ir į įtaką, kurią jis neformaliai galėjo daryti banko veiklai.

16 Šiomis aplinkybėmis *Augstākā tiesa* (Aukščiausiasis Teismas) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar 1994 m. gegužės 30 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 94/19/EB dėl indėlių garantijų sistemų I priedo 7 punktą reikia aiškinti taip, kad jame pateiktas asmenų, kurie laikytini susijusiais su atitinkama kredito įstaiga ir kuriems turi būti nesuteikta teisė į garantuojamą kompensaciją, sąrašas yra išsamus?

2. Ar kredito įstaigos vadovu ar kitu direktyvos I priedo 7 punkte nurodytu asmeniu gali būti laikomas asmuo, kuris pagal jo pareigybės aprašymą turi teisę planuoti, koordinuoti ir prižiūrėti vieną kredito įstaigos veiklos sritį ar vienos funkcijos vykdymą, bet ne kredito įstaigos veiklą apskritai ir kuris neturi galimybės duoti nurodymų kitiems asmenims ar priimti jiems privalomų sprendimų? Ar šiuo tikslu reikia atsižvelgti į kredito įstaigos konkrečios veiklos srities ar atitinkamos funkcijos turinį?

3. Ar direktyvos I priedo 7 punktas aiškintinas taip, kad valstybė narė gali nemokėti garantuojamos kompensacijos asmeniui, kuris, atsižvelgiant į pareigybės aprašyme nurodytas teises ir pareigas, negali būti laikomas vadovu, tačiau faktiškai turi didelę įtaką kredito įstaigos vadovų ar už šią įstaigą asmeniškai atsakingų narių svarbiems sprendimams? Ar šiuo atžvilgiu gali turėti reikšmės vien neformalaus pobūdžio įtaka, pagrįsta asmens autoritetu, kompetencija ar žiniomis, susijusiomis su kredito įstaigos veikla?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo klausimo

17 Pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar indėliai, kuriems pagal Direktyvos 94/19 I priedo 7 punktą taikoma išimtis, jame yra išvardyti išsamiai, t. y. valstybės narės negali nacionalinėje teisėje numatyti kitų indėlininkų kategorijų, kurioms būtų netaikomos indėlių garantijos.

18 Pirmiausia pažymėtina, jog Direktyvos 94/19 aštuonioliktoje konstatuojamojoje dalyje nustatyta, kad tam tikroms indėlių ar indėlininkų kategorijoms gali būti netaikoma indėlių garantijų sistema. Pagal šią konstatuojamąją dalį tokie indėliai ar indėlininkai turi būti konkrečiai nurodyti.

19 Šiuo klausimu Direktyvos 94/19 7 straipsnio 2 dalyje valstybėms narėms leidžiama tam tikrų kategorijų indėlininkams ar tam tikrų rūšių indėliams netaikyti garantijų arba jiems numatyti mažesnes garantijas ir patikslinama, kad šios išimtys išvardytos šios direktyvos I priede. Tačiau iš šios nuostatos formuluotės nematyti, kad minėtas sąrašas būtų orientacinio pobūdžio ar kad valstybės narės galėtų išplėsti I priede numatytas indėlių ir indėlininkų kategorijas.

- 20 Taip pat primintina, kad 1992 m. birželio 4 d. pasiūlymo [COM(92) 188 *final*, OL C 163, p. 6], kuriuo remiantis buvo priimta Direktyva 94/19, aiškinamojo memorandumo 18 puslapyje Komisija aiškiai nurodė, kad I priede pateiktas garantijų sistemos išimčių sąrašas „yra baigtinis, ir valstybės narės gali netaikyti garantijų tik jame nurodytoms įstaigoms ir asmenims“, o jų netaikant kitoms įstaigoms ar asmenims būtų pažeista direktyva.
- 21 Galiausiai iš Direktyvos 94/19 pirmos konstatuojamosios dalies matyti, kad ja siekiama dviejų tikslų: užtikrinti indėlininkų apsaugą tais atvejais, kai kredito įstaigose laikomi indėliai negražinami, ir stiprinti bankų sistemos stabilumą.
- 22 Šiuo tikslu šios direktyvos 3 straipsnio 1 dalyje valstybės narės įpareigojamos užtikrinti, kad jų teritorijoje būtų įdiegta viena ar kelios indėlių garantijų sistemos. Pagal minėtos direktyvos 7 straipsnio 1 dalį šiomis sistemomis kiekvienam indėlininkui turi būti užtikrinta mažiausiai 50 000 eurų dydžio kompensacija.
- 23 Nukrypstant nuo šios taisyklės, Direktyvos 94/19 7 straipsnio 2 dalyje ir I priede valstybėms narėms leidžiama netaikyti garantijų tam tikriems indėliams ar indėlininkams.
- 24 Kadangi Direktyvos 94/19 I priede numatytos kategorijos yra šios direktyvos 3 straipsnyje įtvirtintos bendrosios taisyklės išimtis, jos turi būti aiškinamos siaurai (pagal analogiją žr. Sprendimo *Fastweb*, C-19/13, EU:C:2014:2194, 40 punktą).
- 25 Tačiau, kaip savo išvados 35 punkte nurodė generalinis advokatas, Direktyvos 94/19 I priedo 7 punkte nurodytos indėlių ar indėlininkų kategorijos, kurioms, kaip nustatyta, netaikomos garantijos, turi būti apibrėžiamos vadovaujantis funkciniu požiūriu. Todėl garantijos gali būti netaikomos asmenims, vykdančioms funkcijas, kurias pagal nacionalinę teisę arba valstybės narės prekybos praktiką apima šio priedo minėtame punkte nurodytos sąvokos, neatsižvelgiant į tai, kaip šios funkcijos vadinamos, ir tai patikrinti turi nacionalinis teismas.
- 26 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į pirmąjį klausimą reikia atsakyti: indėliai, kuriems pagal Direktyvos 94/19 I priedo 7 punktą netaikoma garantija, minėtame punkte yra išvardyti išsamiai, t. y. valstybės narės negali nacionalinėje teisėje numatyti kitų indėlininkų kategorijų, kurių, atsižvelgiant į vykdomas funkcijas, neapima šiame punkte išvardytos sąvokos, ir joms netaikyti indėlių garantijų.

Dėl antrojo ir trečiojo klausimų

- 27 Antruoju ir trečiuoju klausimais, kurie nagrinėtini kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos 94/19 I priedo 7 punktas aiškintinas taip, kad valstybės narės gali netaikyti šioje direktyvoje numatytų garantijų tam tikram asmeniui kaip vadovui ar asmeniui, priskirtinam vienai iš kitų minėtame 7 punkte nurodytų kategorijų, dėl atitinkamoje kredito įstaigoje einamų tokių pareigų, kokias ėjo pareiškėjas pagrindinėje byloje.
- 28 Šiuo klausimu reikia nurodyti, kad pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką aiškinant Sąjungos teisės nuostatą reikia atsižvelgti ne tik į jos tekstą, bet ir į kontekstą ir teisės akto, kuriame ji įtvirtinta, tikslus (Sprendimo *Rosselle*, C-65/14, EU:C:2015:339, 43 punktą ir jame nurodyta teismo praktiką). Sąjungos teisės nuostatos genezė taip pat gali būti reikšminga tos nuostatos aiškinimui (Sprendimo *Inuit Tapiriit Kanatami ir kt. /Parlamentas ir Taryba*, C-583/11 P, EU:C:2013:625, 50 punktą).
- 29 Pirmiausia pažymėtina, kad remiantis vien tik nagrinėjamos nuostatos formuluote neįmanoma atsakyti į prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo klausimus. Iš tiesų, Direktyvos 94/19 I priedo 7 punkte tik išvardytos indėlininkų, kuriems gali būti netaikomos garantijos, kategorijos ir nepateikiama

papildomos informacijos apie tai, kokiomis priemonėmis grindžiamos minėtos išimties ar kokius vaidmenis ir funkcijas turėtų vykdyti šie indėlininkai, kad jiems būtų taikoma šioje nuostatoje įtvirtinta išimtis. Tikslesnės informacijos apie tai nėra ir kitose Direktyvos 94/19 nuostatose.

- 30 Dėl Direktyvos 94/19 tikslų primintina, kad, be kita ko, šio teisės akto pirmoje konstatuojamojoje dalyje nustatytas siekis apsaugoti indėlininkus, palaikančius teisinius santykius su kredito įstaigomis. Iš tiesų, dažniausiai indėlininkai neturi informacijos ar gebėjimų, reikalingų kredito įstaigos, su kuria palaiko santykius, realiai finansinei padėčiai įvertinti, todėl jie negali įvertinti šių įstaigų nemokumo rizikos.
- 31 Šiuo klausimu Direktyvos 94/19 aštuonioliktoje konstatuojamojoje dalyje nustatyta, kad valstybės narės gali netaikyti garantijų tik indėlininkams, kurių „nereikia specialiai apsaugoti“.
- 32 Galiausiai dėl Direktyvos 94/19 genezės primintina, kad Komisijos pasiūlymo [COM(92) 188 *final*] aiškinamajame memorandume nurodyta, kad, pirma, šia direktyva siekiama apsaugoti indėlininkus, „kurie turi per mažai finansinių žinių, kad atskirtų patikimas kredito įstaigas nuo ne tokių patikimų“ (2 puslapyje), ir, antra, kai kuriems I priede nurodytiems indėlininkams gali būti netaikomos garantijos, nes „vargu ar galima laikyti, kad jiems reikia apsaugos dėl to, kad jie neišmano ekonomikos ar yra silpni šioje srityje“ (18 puslapyje). Taip akivaizdžiai daroma nuoroda į asmenis, išvardytus Direktyvos 94/19 I priedo 7 punkte.
- 33 Iš šių argumentų matyti, kad neprivalomas išimties taikymas Direktyvos 94/19 I priedo minėtame punkte išvardytiems indėlininkams grindžiamas prielaida, jog šie asmenys iš principo turi tokių gebėjimų ir žinių, susijusių su kredito įstaiga, kurioje jie laiko savo indėlius, kurių neturi daugelis indėlininkų. Todėl manytina, kad asmenims, priskirtiems prie vienos iš Direktyvos 94/19 I priedo 7 punkte išvardytų kategorijų, pagal šią nuostatą gali būti netaikomos garantijos, nes jie dėl savo vykdomų funkcijų kredito įstaigoje arba dėl savo ryšių su pastarąja turi tokios informacijos ar gebėjimų, dėl kurių gali žinoti ir įvertinti šios įstaigos realią finansinę padėtį ir su jos veikla susijusią riziką.
- 34 Tokią išvadą patvirtina kitų Direktyvos 94/19 I priede numatytų išimčių analizė. Vienas iš motyvų, kuriais grindžiamas neprivalomas išimties taikymas „artimiems giminaičiams“ ir „trečiosioms šalims, veikiančioms <...> 7 punkte nurodytų indėlininkų vardu“, yra tai, kad šie subjektai gali turėti tokios pačios informacijos, kokios turi minėtame 7 punkte išvardyti asmenys.
- 35 Analizuojant tokią padėtį, kaip pareiškėjo pagrindinėje byloje, atsižvelgiant į šiuos argumentus, reikia nurodyti, jog iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad vienintelė Direktyvos 94/19 I priedo 7 punkte nurodyta asmenų kategorija, kuriai jis galėtų būti priskirtas, yra „vadovai“.
- 36 Tokiomis aplinkybėmis konstatuotina, kad asmeniui, kurio padėtis tokia kaip A. Surmačs, galėtų būti netaikomos Direktyvoje 94/19 numatytos garantijos, jeigu dėl savo vykdomų funkcijų kaip kredito įstaigos vadovo toks asmuo galėtų turėti informacijos ir gebėjimų, dėl kurių galėtų žinoti ir įvertinti šios įstaigos realią finansinę padėtį ir su jos veikla susijusią riziką.
- 37 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi patikrinti, ar pagrindinėje byloje nagrinėjamu atveju suinteresuotasis asmuo turėjo informacijos ir gebėjimų, nurodytų šio sprendimo 33 punkte, ir jo padėtis buvo tokia, kaip apibūdinta šio sprendimo 35 ir 36 punktuose. Šiuo tikslu minėtas teismas turi atsižvelgti į visas reikšmingas pagrindinės bylos aplinkybes ir, be kita ko, į A. Surmačs pareiškėbės aprašymą, jo faktiškai vykdytą veiklą, teisinius ir faktinius santykius su banko valdyba. Šiomis aplinkybėmis tai, ar A. Surmačs buvo atsakingas už banko veiklą apskritai, ar tik už specifinę veiklos sritį, yra tik viena iš aplinkybių, į kurias reikia atsižvelgti atliekant nurodytą patikrinimą.

- 38 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į antrąjį ir trečiąjį klausimus reikia atsakyti taip: Direktyvos 94/19 I priedo 7 punktas aiškintinas taip, kad valstybės narės gali netaikyti šioje direktyvoje numatytų garantijų asmeniui kaip vadovui, kuris dėl kredito įstaigoje einamų pareigų, neatsižvelgiant į tai, kaip jos vadinamos, turi tokios informacijos ir gebėjimų, dėl kurių gali įvertinti kredito įstaigos realią finansinę padėtį ir su jos veikla susijusią riziką.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 39 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikuso teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (antroji kolegija) nusprendžia:

- 1. Indėliai, kuriems pagal 1994 m. gegužės 30 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 94/19/EB dėl indėlių garantijų sistemų, iš dalies pakeistos 2009 m. kovo 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/14/EB, I priedo 7 punktą netaikomos garantijos, minėtame punkte yra išvardyti išsamiai, t. y. valstybės narės negali nacionalinėje teisėje numatyti kitų indėlininkų kategorijų, kurių, atsižvelgiant į vykdomas funkcijas, neapima šiame punkte išvardytos sąvokos, ir joms netaikyti indėlių garantijų.**
- 2. Direktyvos 94/19, iš dalies pakeistos Direktyva 2009/14, I priedo 7 punktas aiškintinas taip, kad valstybės narės gali netaikyti šioje direktyvoje numatytų garantijų asmeniui kaip vadovui, kuris dėl kredito įstaigoje einamų pareigų, neatsižvelgiant į tai, kaip jos vadinamos, turi tokios informacijos ir gebėjimų, dėl kurių gali įvertinti kredito įstaigos realią finansinę padėtį ir su jos veikla susijusią riziką.**

Parašai.